

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **S. Č.**
bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Ladislavem Malečkem,
sídlem Nerudova 1419/222, 412 01 Litoměřice

proti

žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**
sídlem Na Baních 1535, 156 00 Praha 5

o **žalobě** proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 7. 2021, č. j. KRPS-26219-31/ČJ-2021-0100DP-OBNOVA,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu třetího zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí dopravního inspektorátu Kladno žalované (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 24. 5. 2021, č. j. KRPS-26219-27/ČJ-2021-010306 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla podle 100 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení pravomocně ukončeného vydáním příkazového bloku na místě ze dne 22. 4. 2020, série AC/2017, číslo C 0994395 (dále jen „příkaz“), který týž den podpisem žalobce nabyl právní moci.

2. Žalobce nesouhlasí s procesním postupem správních orgánů obou stupňů, zejména pokud jde o provádění dokazování s ohledem na navržené důkazy. Žalobce má za to, že nebyly respektovány důvody, které jsou rozebrány v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65, na který v celém rozsahu odkazuje a navrhuje jej k důkazu. Tvzení, že byl zfalšován podpis či že byla zaměněna identita obviněného z přestupku a důkazy k tomu navržené je dle mínění žalobce třeba považovat za důvod pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Žalobce navrhoval vyslechnout zasahující policisty, k čemuž ve správním řízení vůbec nedošlo; namísto toho byl proveden důkaz úředním záznamem zasahujícího policisty, což zatěžuje rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, přičemž správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci.
3. Pokud by se potvrdila tvrzení žalobce o zfalšování podpisu nebo o záměně identity obviněného z přestupku na pokutovém bloku, znamenalo by to, že se žalobce na místě spáchání přestupku vůbec nenacházel a že se skutek vůbec nestal nebo jej žalobce nemohl spáchat. Nadto, souhlas osoby uvedené na příkazu stvrzený jejím podpisem je zákonnou podmínkou pro takový druh vyřízení věci. Proto tvrzení o neudělení souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení představuje skutkovou novotu, pro kterou lze vést řízení o žádosti o obnovu řízení. To se týká i případu možného zfalšování podpisu na pokutovém bloku obviněného, který nepopírá spáchání přestupku a pouze žádá jeho projednání v běžném správním řízení. Rovněž v takovém případě totiž tvrzený nesouhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení automaticky zpochybňuje skutková zjištění učiněná v tomto řízení, byť by žadatel v žádosti o obnovu řízení spáchání přestupku nikterak nezpochybnil. Žalobce k prokázání skutečnosti, že podpis na příkazu není jeho podpisem, navrhuje důkaz znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví. Žalobce poukazuje na to, že se o důvodech obnovy řízení dozvěděl až v souvislosti s doručením oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče, neboť toho dne se dozvěděl, že mu byl zaznamenán předmětný přestupek do bodového hodnocení řidiče.
4. Žalobce po celou dobu správního řízení (patrně míněno řízení o odnětí řidičského oprávnění v souvislosti s dosažením 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče, pozn. soudu) informoval správní orgán prvního stupně, že si není vědom spáchání uvedených přestupků a poukazoval na skutečnost, že rozhodnutí vydaná v blokovém řízení jistě nepodepsal a není si vědom porušení dopravních předpisů. Navíc poukazoval na to, že v uvedených pokutových blocích nejsou obsaženy náležitosti požadované § 85 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti z přestupky“). Nezákonně je vyplněn i příkaz, který je předmětem tohoto řízení.
5. Žalobce rovněž namítá nezákonnost procesního postupu, spočívajícího v provádění důkazu úředním záznamem, záznamem o přestupku, prostou kopií pokutového bloku, přičemž ve věci je správní orgán povinen zajistit originál pokutového bloku. Prostá kopie pokutového bloku je jako důkaz ve věci zcela nedostačující a porušuje právo žalobce na spravedlivý proces. Úřední záznam potom poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci, nicméně jako důkaz sám o sobě neobstojí (nález

Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02). Žalobce navrhuje zrušit napadené rozhodnutí a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.

6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobce v řízení před správními orgány ke svým shora uvedeným tvrzením nepřeložil žádné důkazy, jak mu plyne z § 52 správního řádu a jak dovodil NSS například v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 6 As 296/2016-65. Neprokázal, že by se v době spáchání přestupku nacházel na jiném místě či to, že přestupek spáchala jiná osoba. Znalecký posudek v oboru písmoznalectví nepředložil žalobce ani v předcházejícím správním řízení a nepřiložil ani k žalobě. Správní orgán I. stupně naopak porovnal podpis na příkazu s podpisem žalobce na plné moci pro jeho zástupce, přičemž dospěl k závěru, že jsou si velmi podobné a vykazují shodné markanty. V této souvislosti odkazuje na již citovaný rozsudek NSS č. j. 6 As 296/2016-65, z něhož plyne, že ne ve všech případech je povinností správních orgánů k ověření pravosti podpisu znaleckého zkoumání. Dále žalovaná poukázala na to, že všechny žalobcem navržené důkazy byly provedeny, přičemž má za to, že v tomto konkrétním případě stačilo dokazování obsahem úředního záznamu bez nutnosti předvolat zasahujícího policistu jako svědka. Nadto, údaje z dokladů předložených na místě byly ověřeny pomocí mobilní bezpečné platformy, evidence obyvatel a evidence řidičů.
7. Žalovaná dále uvedla, že se správní orgán I. stupně zabýval i okruhem nejbližších příbuzných žalobce, přičemž dospěl k závěru, že žádný se mu nepodobá natolik, aby mohlo dojít k záměně osob. Žalovaná vyvrátila i tvrzení žalobce o tom, že onou osobou, která spáchala přestupek, mohl být některý z jeho zaměstnanců, a to tím, že podnikání žalobce bylo ukončeno ke dni 4. 12. 2019 a v době spáchání přestupku již žalobce nikoho nezaměstnával. Dle žalované příkaz splňuje veškeré náležitosti požadované § 92 odst. 2 písm. a) až l) zákona o odpovědnosti za přestupky, přičemž poukázala na závěry rozsudku NSS ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 28/2018-45. Žalovaná poukázala rovněž na to, že žalobce namítá nedostatek zákonných náležitostí příkazu, i když současně tvrdí, že na místě spáchání přestupku příkaz nepodepsal, a tudíž jej ani nemohl převzít. Takové námitky by tedy mohl vznést pouze za předpokladu, že by se s ním seznámil nahlížením do správního spisu, k čemuž však, jak bylo zjištěno, nedošlo. Výslech samotného žalobce byl jako důkazní prostředek v řízení shledán nadbytečným. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout, náhradu nákladů nepožadovala.
8. V replice k vyjádření žalované žalobce nad rámec opakování toho, co již je obsaženo v žalobě, uvedl, že příkaz musí být vadný, neboť jej nikdy nepodepsal a řízení se neúčastnil. Žalobce trvá na tom, že napadená rozhodnutí trpí nedostatkem obsahových náležitostí, tedy že v jednotlivých pokutových blocích, kterým se měl správní orgán prvního stupně věnovat, a opakovaně mu to bylo vytýkáno, se nejedná o způsobilý podklad pro záznam jednotlivých bodů do bodového hodnocení řidiče. Žalobce setrval na žalobním návrhu v plném rozsahu.
9. V duplice žalovaná předně vzhledem k faktickým nesrovnalostem vyjádřila pochybnosti, zda replika žalobce směřuje do tohoto soudního řízení. Dále znovu zopakovala svůj názor, že výslech policistů nebyl potřebný s poukazem na rozsudek

NSS ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30, ve spojení s usnesením Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. III. ÚS 1838/14. Ustálená judikatura dovodila, že v řízení o přestupku správní orgán postupuje tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout. Žalovaná dále poukázala na judikatorní vývoj v otázce použitelnosti úředních záznamů, prezentovaný ve shora citovaném rozsudku NSS, sp. zn. 1 A 60/2016. V tomto případě správní spis poskytuje jednoznačnou oporu pro závěry správního orgánu stran naplnění podmínek pro postih přestupce, včetně uvedení osoby s jejími daty a čísla občanského průkazu, příkazu s uvedením jména, příjmení, daty narození přestupce, uvedeným dokladem o ztotožnění dle občanského a řidičského průkazu. Žalovaná připomněla, že předmětná lustrace přestupce provedená příslušníky policie přímo na místě podle občanského průkazu kontrolované osoby zobrazuje mj. i podobu osoby a je tedy nereálné, aby došlo k záměně osoby, jak tvrdí žalobce. Záměna s některým z příbuzných byla rovněž vyloučena. Žalovaná uzavřela, že žalobce ke svým tvrzením nadále nepředkládá žádné důkazy, napadené rozhodnutí považuje za správné a zákonné. Žalovaná setrvala na návrhu žalobu zamítnout.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

10. Ze správního spisu zjistil soud následující pro posouzení věci relevantní skutečnosti: Podáním datovaným dne 2. 2. 2021 se žalobce zastoupen advokátem, který jej zastupuje i v tomto soudním řízení, obrátil na správní orgán I. stupně s návrhy na zahájení přezkumného řízení a na povolení obnovy řízení ve věci příkazu, na jehož základě byly žalobci připsány 2 body v systému bodového hodnocení řidičů. K výzvě správního orgánu I. stupně žalobce doplnil, že si není vědom spáchání přestupku dne 22. 4. 2020, o němž se dozvěděl až na základě oznámení o dosažení 12 bodů v systému bodovém hodnocení řidičů. Poukázal na to, že nedal souhlas s provedením zkráceného řízení, že v příkazu není identifikována osoba přestupce, ani další náležitosti. Dále zpochybnil, že podpis na příkazu by byl jeho podpisem. Žalobce též navrhl provedení dokazování výsledkem všech zasahujících policistů a svým účastnickým výsledkem, obsahem záznamů z kamer či fotodokumentace, včetně předložení certifikátů uvedených zařízení, neboť jej dříve uplatnit nemohl. Žalobce poukázal i na možnost záměny jeho osoby s některým jeho příbuzným či zaměstnancem.
11. Z kopie příkazu soud zjistil, že je v plném rozsahu vyplněn, podepsán přestupcem a policistou a opatřen otiskem úředního razítka.
12. Z úředního záznamu sepsaného dne 15. 2. 2021 prap. J. K. soud zjistil, že onoho dne 22. 4. 2020 jmenovaný policista prováděl měření rychlosti na dálnici D7, přičemž zastavil také vozidlo tovární značky Škoda Octavia, v jehož řidič bezpečně ztotožnil žalobce. Údaje o jeho totožnosti si policista ověřil v evidenci obyvatel a evidenci vozidel a řidičů. Příkaz žalobce podepsal, část B si převzal a pokutu 500 Kč na místě zaplatil.
13. Rozhodnutím ze dne 16. 2. 2021 byla žádost o obnovu řízení ukončeného příkazem zamítnuta. V odůvodnění správní orgán I. stupně zrekapituloval události vedoucí

k vydání příkazu. Dále poukázal na to, že žalobce namítá vady příkazu, o němž tvrdí, že jej nepodepsal, ani se s ním neseznámil prostřednictvím nahlížení do příslušného spisu. Z úředního záznamu ze dne 15. 2. 2021 správní orgán I. stupně dovodil, že přestupek spáchal žalobce, který byl na místě jeho spáchání zasahujícím policistou bez pochybností ztotožněn.

14. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, kterému žalovaná z důvodu procesního pochybení vyhověla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 16. 2. 2021 zrušila a věc mu vrátila k novému projednání. Současně žalovaná zavázala správní orgán I. stupně k tomu, aby při novém projednání v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu seznámil žalobce s poklady pro rozhodnutí a teprve poté ve věci rozhodl.
15. Správní orgán I. stupně poté doplnil spis o úřední záznam ze dne 13. 4. 2021 a vyjádření Městského úřadu Roudnice nad Labem ze dne 14. 4. 2021. Z úředního záznamu ze dne 13. 4. 2021 soud zjistil, že správní orgán I. stupně ověřoval, zda nemohlo dojít k záměně s některým rodinným příslušníkem žalobce, přičemž dospěl k závěru, že je to s ohledem na jejich vzhled vyloučeno. Městský úřad Roudnice nad Labem ve sdělení ze dne 14. 4. 2021 uvedl, že žalobce ani jeho zástupce do spisu tam vedeného, jehož součástí je originál příkazu, nenahlédl. Možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí žalobce nevyužil.
16. Prvostupňovým rozhodnutím byla žádost o obnovu řízení ukončeného příkazem znovu zamítnuta. Správní orgán I. stupně vyšel z toho, že žalobci byl znám obsah příkazu, ač se s ním ve spise neseznámil a tvrdí, že jej nepodepsal ani nepřevzal, z čehož dovodil, že na místě spáchání přestupku ve skutečnosti byl. Dále poukázal na to, že v řidiči kontrolovaného vozidla byl ztotožněn žalobce, a to nejen předložením dokladů, nýbrž také lustrací, při níž se automaticky zobrazuje fotografie lustrované osoby. K tvrzení, že podpis na příkazu nepatří žalobci, poukázal správní orgán I. stupně na to, že žalobce nepředložil znalecký posudek či jiný důkaz, přičemž zmínil, že podpis žalobce na plné moci založené ve spisu se nápadně podobá podpisu na příkazu. K tvrzení žalobce, že mohlo dojít k záměně s rodinným příslušníkem, provedl správní orgán I. stupně porovnání jejich podob v evidencích s podobou žalobce.
17. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce později nedoplněné blanketní odvolání, o němž rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím.
18. Žalovaná vyšla z toho, že obnova řízení jako mimořádný opravný prostředek umožňuje z důvodů skutkových omylů zjištěných až po právní moci rozhodnutí znovu rozhodnout ve věci samé a prolomit tak překážku věci rozhodnuté. Jelikož žalobce neuvedl žádné odvolací důvody, zrekapitulovala žalovaná, z jakých důvodů nepovažoval správní orgán I. stupně návrh na povolení obnovy řízení za důvodný, připomněla žalobcem vznesené námitky a uvedla, z jakých důvodů se s jeho závěry ztotožňuje.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

19. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného

rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

20. Soud ve věci nařídil jednání, na němž trval žalobce, jenž se však k jednání nedostavil. V den jeho konání doručil zástupce žalobce soudu omluvu v elektronické podobě, v níž uvedl, že „*V nadepsané věci se tímto z jednán (svou neúčast) PZ žalobce i samotný žalobce, a to s ohledem na současná opatření.*“, aniž by požádal o odročení jednání. Soud proto o věci rozhodl v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce, k čemuž pouze dodává, že takto by postupoval i v případě žádosti o odročení jednání a to pro jen velmi obecně formulovaný důvod omluvy. Pověřený pracovník žalované setrval na dosavadním procesním stanovisku, přičemž zopakoval nosné důvody napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Do spisu krátkou cestou založil ověřenou kopii příkazu na místě, jenž se v současné době nachází ve spisu kladenského dopravního inspektorátu.
21. Soud neprovedl doplnění dokazování znaleckým posudkem v oboru písmoznalectví, neboť bylo povinností žalobce jej na podporu svého tvrzení opatřit již v řízení před správními orgány. Není předmětem tohoto řízení, aby žalovaná či snad soud prokazovala, že podpis na příkazu je žalobce, neboť důkazní břemeno v tomto směru tížilo a tíží žalobce, o čemž byl jednak opakovaně správními orgány poučován a jednak je zastoupen advokátem, o němž se jako o právním profesionálovi předpokládá, že procesní právo zná. Soud nepřistoupil ani k výsledku žalobce či policistů, a to z důvodu nadbytečnosti (jak bude vysvětleno níže).

Posouzení žalobních bodů

22. Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je možné podrobit soudnímu přezkumu v rozsahu žalobních bodů. Za nepřezkoumatelné považuje žalobce napadené rozhodnutí z toho důvodu, že zůstal oslyšen jeho důkazní návrh na provedení výsledku zasahujících policistů, v důsledku čehož správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného stavu věci. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba za nepřezkoumatelné považovat takové rozhodnutí, z něhož vůbec není možné seznat, jakým způsobem správní orgán rozhodl, které vykazuje takové rozpor mezi výrokem a odůvodněním, že není možné zjistit, jakými úvahami byl správní orgán veden, dále takové rozhodnutí, z něhož není možné zjistit, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníka řízení či z jakých důvodů je považoval za liché, mylné či vyvrácené nebo takové rozhodnutí, které se opírá o v řízení nezjišťované nebo neprokázané skutečnosti. Takovými vadami však napadené rozhodnutí netrpí. Z napadeného rozhodnutí je zjevné, jak žalovaná rozhodla a z jakých důvodů. Odůvodnění je srozumitelné, neboť žalovaná vysvětlila, z jakých hledisek prvostupňové rozhodnutí přezkoumala za situace, kdy žalobce konkrétní odvolací důvody nevznese, a jak nahlížela na žádost žalobce o obnovu řízení. Soud pak nesdílí názor žalobce, že neprovedení výsledku zasahujících policistů způsobuje

nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Soud ověřil, že správní orgán I. stupně i žalovaná uvedli, z jakých důvodů nepovažovali doplnění dokazování výsledkem zasahujících policistů a žalobce za potřebné. Nadto, žalovaná k ničemu takovému nebyla ani povinna, neboť žalobce žádné odvolací námitky nevzněl, v důsledku čehož stačilo i jen stručně takový postup aprobovat. Ani v jiných aspektech obsah napadeného rozhodnutí nebrání soudu jej přezkoumat v rozsahu žalobních bodů. Tato žalobní námitka není důvodná.

23. Mezi stranami není sporné, že se skutek, který byl předmětem uložení správního trestu pokuty 500 Kč na místě příkazem, stal. Předmětem sporu mezi stranami je to, zda osoba, která byla policejní hlídkou kontrolována v důsledku překročení nejvyšší dovolené rychlosti, souhlasila s vyřešením věci v příkazním řízení na místě, příkaz podepsala a pokutu zaplatila, byl žalobce, resp. zda se žalobci podařilo označit dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které o tom svědčí, existovaly v době vydání příkazu a žalobce je nemohl uplatnit.
24. Soud při posouzení žaloby vyšel z následující právní úpravy: Podle § 100 odst. písm. a) správního řádu „[ř]ízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými,“
25. Aby žalobce byl v řízení o povolení obnovy podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu před správními orgány úspěšný, musí označit skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení, avšak vyšly najevo až dodatečně po právní moci příkazu, takže je nemohl dříve uplatnit, anebo by se alespoň jedna ze skutečností či jeden z důkazů, z nichž správní orgán I. stupně vycházel při vydání příkazu, dodatečně po právní moci příkazu musely ukázat jako nepravdivé.
26. Žalobce založil přípustnost povolení obnovy řízení na skutečnosti, že se přestupku vůbec nedopustil, neboť osobou, která byla kontrolována dne 22. 4. 2020, nebyl on. V této souvislosti namítal, že podpis na příkazu není jeho, nedal tudíž k vyřízení věci v příkazním řízení na místě souhlas, přičemž patrně došlo k záměně osob. Samotný skutek, který je zaznamenán rychloměrem a fotografií na č. 1. 52 správního spisu, žalobce sporným nečiní, stejně jako skutečnost, že jde o vozidlo, jehož je provozovatelem. Obnova řízení v takové situaci, jakou tvrdí žalobce u přestupku, který byl vyřízen v příkazním řízení na místě podle § 91 a § 92 zákona o odpovědnosti za přestupky, přichází na žádost účastníka v úvahu jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení (srov. závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65, publikovaném pod č. 2838/2013 Sb. NSS).
27. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 6 As 296/2016-65 „[p]ro obnovu řízení na žádost účastníka řízení zároveň platí, že povinnost tvrdit a dokládat skutečnosti, které mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu, má žadatel o obnovu řízení. V tomto řízení je povinností žadatele o povolení obnovy prezentovat skutečnosti a důkazy, které

relevantním způsobem zpochybní závěry, k nimž došel správní orgán při svém dřívějším rozhodování. Jedná se totiž o mimořádný opravný prostředek, který umožňuje nápravu nesprávných skutkových zjištění v již pravomocně skončeném řízení.“ Není žádných pochyb o tom, že to byl žalobce, koho v tomto případě tížila povinnost tvrdit a navrhnout, případně předložit důkazy svědčící o tom, že jím popisovaná verze je pravděpodobná a obnovu je na místě povolit. V této souvislosti soud poznamenává, že v této fázi řízení nemusí být postaveno najisto, že nově najevo vyšlé skutečnosti či důkazy skutečně povedou k jinému řešení věci, ale musí zde být důvodný předpoklad, že tomu tak být může.

28. Aplikováno na nyní souzenou věc, bylo povinností žalobce ke každému svému dílčímu tvrzení navrhnout či předložit správnímu orgánu I. stupně příslušný důkaz. Částečně této povinnosti žalobce dostál, když navrhl důkaz výsledkem svým a zasahujících policistů a dále zopakování dokazování podklady pro vydání příkazu. S těmito žalobcem navrženými důkazy se správní orgán I. stupně vypořádal tak, že je neshledal potřebnými. U podkladů pro vydání příkazu to plyne z logiky věci, neboť žalobce samotný skutek nezpochybňoval a tyto listiny nijak nemohly přispět k objasnění toho, kdo byl osobou, která byla onoho dne policejní hlídkou kontrolována. Ani žalobcův výslech by nemohl nijak přispět k objasnění věci, neboť nelze pochybovat o tom, že by při něm pouze zopakoval svoji verzi události, což by jej stále nezbavilo povinnosti tvrdit a prokázat, že tomu tak skutečně bylo. Výslech zasahujících policistů se naopak jeví jako možný a vhodný důkazní prostředek k objasnění toho, zda osobou, která byla příkazem potrestána za přestupek, byl žalobce. Soud zná judikaturu, na kterou poukazuje žalobce i žalovaná vztahující se k použitelnosti úředních záznamů jako důkazních prostředků. V posuzovaném případě se však žalobce mylí v tom, že by snad správní orgán I. stupně byl povinen mu znovu dokazovat, že to byl on, kdo byl policejní hlídkou v jím provozovaném vozidle zastaven, kontrolován a poté pokutován. Správní orgán I. stupně tedy mohl v tomto případě za situace, kdy žalobce nespecifikoval, kdo tedy byl onou osobou, řídící nadto jím provozované vozidlo, opatřit nejprve úřední záznam o tom, jak se věci sebehly.
29. Zcela tím dostál judikatornímu požadavku, že úřední záznam poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115). Jelikož však obsahem úředního záznamu, jak soud ověřil, žádné nesrovnalosti ohledně totožnosti kontrolované osoby nevyvstaly, k výsledku členů policejní hlídky nepřistoupil, což v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl. Žalobce přitom neuvádí, k objasnění jakých nesrovnalostí či prokázání jakých skutečností měli být členové policejní hlídky slyšeni. Pouze obecně namítá, že zůstal oslyšen jeho důkazní návrh a nebyl zjištěn řádně skutkový stav věci. Soud jen znovu opakuje, že důkazní břemeno v tomto případě netížilo správní orgány, ale žalobce. Za situace, kdy žalobce konkrétně neuvedl nic bližšího k tomu, kdo tedy jeho vozidlo v onen den řídil, ani nepředložil pravděpodobnou a uvěřitelnou verzi toho, jak se stalo, že příkaz byl vystaven na jeho jméno s identifikačními údaji dle jeho občanského průkazu, řidičského průkazu a dle příslušných evidencí, považuje soud za dostačující

vyžádání úředního záznamu od zasahujícího policisty společně s lustrací nejbližších rodinných příslušníků žalobce za účelem vyvrácení pochybností o možné záměně osob.

30. Žalobce dále namítal, že podpis na příkazu není jeho podpisem. I v tomto případě je třeba dát za pravdu žalované, že žalobce k tomu nepředložil žádný důkaz, a nebylo povinností správních orgánů a nyní ani soudu prokazovat, že podpis na příkazu nepatří žalobci, *nota bene* za situace, kdy o tom správním orgánům opět žádné důvodné pochybnosti nevznikly. Obdobnou situací se již Nejvyšší správní soud rovněž zabýval ve shora již označeném rozsudku č. j. 6 As 296/2016-65. V něm uvedl, že „*shoda či odlišnost podpisů je zpravidla předmětem znaleckého zkoumání. K tomu však nemusí dojít vždy, zejména pokud jsou oba podpisy do té míry podobné, že tuto podobnost dokáže zhodnotit i laik. I judikatura Nejvyššího správního soudu připouští, aby si o určité otázce v některých jednodušších případech učinil soud úsudek sám, přestože jde o otázku v první řadě odbornou (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2015, č. j. 7 As 69/2014 – 50).*“ Nejvyšší správní soud pak připomněl, že řízení o povolení obnovy není z moci úřední vedeným sankčním řízením, ale řízením o mimořádném opravném prostředku na žádost účastníka řízení, v němž břemeno tvrzení a břemeno důkazní leží primárně na straně tohoto účastníka. Z toho pak vyplývá, že otázkou tvrzeného zfalšovaného podpisu by se správní orgány musely zabývat jen tehdy, pokud by žalobce předložil znalecký posudek, z něhož by vyplývalo, že se v případě podpisu na pokutovém bloku jedná skutečně o falzum, případně by pochybnosti správních orgánů na základě tvrzení žalobce nabyly takové intenzity, že by shledaly zadání znaleckého posudku účelným a potřebným. V nyní souzené věci však bylo možné, aby správní orgán sám zhodnotil, že o pravosti podpisu žalobce na příkazu nemá pochybnosti, a odůvodnil to poukazem na nápadnou podobnost s podpisem na plné moci založené ve správním spise. Nebylo proto povinností správních orgánů takový znalecký posudek obstarávat. Ze stejných důvodů tak nebude činit ani soud, neboť i nadále je povinností žalobce, aby svá tvrzení doložil příslušnými důkazy a ani soudu nevznikly porovnáním obou podpisů pochybnosti o pravosti podpisu žalobce na příkazu.
31. Důvodná není ani výtku žalobce, že ve správním spise není založen originál příkazu. Soud znovu žalobci připomíná, že předmětem řízení před správními orgány nebylo to, zda mu pokuta předmětným příkazem byla uložena, ale to, zda jsou zde skutečnosti vyvolávající takové pochybnosti o skutkovém stavu, že to odůvodňuje povolení obnovy řízení. Soud nevidí žádný důvod pro to, aby ve správním spise vedeném o žádosti o povolení obnovy řízení ukončeného příkazem tento příkaz byl v originále, a tyto důvody ostatně konkrétně neuvádí ani žalobce. Jiná situace by jistě byla, pokud by byla zpochybněna existence příkazu samotného či v situaci, kdy by z nějakých důvodů nebylo možné si s prostou černobílou kopií příkazu vystačit. Žalobce konkrétně netvrdí a soud sám nevidí nic, jak byl žalobce dotčen na svém právu na spravedlivý proces tím, že součástí správního spisu není originál příkazu. Ostatně je zjevné, že originál příkazu se v době rozhodování správních orgánů nacházel ve spise Městského úřadu Roudnice nad Labem (aktuálně na kladenském dopravním inspektorátu), kde se s ním žalobce mohl kdykoli seznámit, k čemuž však, jak zjistil správní orgán I. stupně,

nikdy nedošlo. Poukaz žalobce na shora citovaný nálezn Ústavního soudu, sp. zn. II. ÚS 788/02 není přílehnáým, neboť v něm šlo o porušení práva na spravedlivý proces v souvislosti s tím, že přestupek obviněného byl projednán v jeho nepřítomnosti.

32. Je třeba přisvědčit i úvaze správních orgánů obou stupňů o tom, že je přinejmenším zvláštní, že žalobce vytýká vady příkazu, který jak současně tvrdí, nikdy nepřevzal a jak zjistily správní orgány, nikdy ani neviděl. Buď tedy žalobce ve skutečnosti příkazový blok převzal, neboť na místě silniční kontroly skutečně byl, anebo vady vytkl pouze hypoteticky s tím, že by se eventuálně mohly tzv. ujmout. Podstatné však v tomto směru je pouze to, že jakékoli výhrady žalobce k obsahovým náležitostem příkazu nejsou předmětem tohoto řízení o povolení obnovy. I kdyby šlo o takové vady, které by příkaz činily nicotným, pak procesním postupem k odklizení takového rozhodnutí není žádost o povolení obnovy, ale návrh na vyslovení nicotnosti rozhodnutí podle § 77 správního řádu, případně odpovídající námitka v řízení o odnětí řidičského oprávnění v důsledku dosažení 12 bodů v systému bodového hodnocení řidičů. Soud se proto dále nezabýval žalobní námitkou dodržení zákonných náležitostí příkazu, neboť takový či onaký závěr je bez právního významu pro rozhodnutí o žádosti o povolení obnovy řízení.
33. Pro úplnost soud dodává, že se podrobněji nezabýval žalobní námitkou, podle níž nebyly respektovány důvody obnovy uvedené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65, na něž žalobce odkázal a přiložil k žalobě. Soud v řízení o správní žalobě nehledá aktivně argumentaci jinde, než v žalobních bodech. Žalobním bodem však není poukaz žalobce na argumenty, které uplatňoval kdekoli v řízení před správními orgány či obsahy podání z jiných řízení či snad obsahy jiných soudních rozhodnutí, které s projednávanou věcí nijak přímo nesouvisí. Soud nemůže začít žalobcem odkazované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu procházet a hledat v něm, zda snad nějaký tam uvedený argument či důvod nemá význam též pro řízení o této správní žalobě (srov. obdobně závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2020, č. j. 10 As 200/2020-32, bod 7). Žalobce musí uvést konkrétní skutkové a právní důvody, z nichž rozhodnutí napadá, přičemž tak nemůže činit obecným odkazem na jiné rozhodnutí jiného soudu, v nichž by si příslušné důvody měl rozhodující soud najít sám. Tím by soud vykročil ze své role nestranného třetího a začal by plnit roli žalobcova advokáta.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

34. Vzhledem k tomu, že žalobní námitky nejsou důvodné, a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta (§ 78 odst. 7s.ř. s.). Žalovaná tudíž nepochybila, když potvrdila prvostupňové rozhodnutí, kterým byla žádost žalobce o povolení obnovy zamítnuta.
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšná žalovaná náhradu nákladů řízení nepožadovala. I kdyby tak ale učinila, soud by jí náhradu nákladů nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady

na běžnou úřední činnost, do jejíhož rámce spadá i hájení vydaných správních rozhodnutí v řízení před soudem.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 27. ledna 2022

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně